Medbrottslingen.

Av E. A. DUSE.

Saken var egentligen ganska enkel. Löjligt att man för formens skull måste fortsätta förhöret. Men den anhållne nekade ju så ihärdigt, att han måste tvingas erkänna. Kommissarien Sanderson skulle aldrig förlåta sig själv om han inte nu gjorde en ny attack mot den förhärdade skurken.

Och tillfället var lämpligt. Detta förhör hölls i den anhållne lässmeden Nils Damms bostad, ett litet vindstum på söder, och här var man ostörd. Detektiverna hade i dag på morgonen överraskat honom här, tillsammans med en ung, vacker kvinna, som han kallade Helga. Flickan var förgrämd, föreföll mycket upprörd och visade en häftig skräck, när detektiverna sade sitt ärende. Dumt nog hade de vid förhöret och undersökningen hos Damm glömt att ha ögonen på henne, och hon passade på att ge sig i väg.

Kommissarien hade nu tillkallat den bestulne, herr Agaton Duffberg, som innehade manufakturaffären i huset bredvid. De båda detektiverna hade skickats att spåra upp den försvunna flickan. Och nu skulle den fräcke inbrottstjuven tvingas bekänna.

— Det kommer inte att hjälpa er det minsta, att ni nekar så här hårdnackat, sade kommissarien och såg hotfullt på den unge mannen. Tvärtom. Jag anser er redan överbevisad om saken. Ni blir dömd, antingen ni erkänner eller inte.

— Jag har inte stulit ett öre!

Denna fras upprepade lässmeden med entonig röst väl för tjugonde gången.

— Hör på, Damm. Ni anser väl att er historia verkar uppdiktad. Ni säger att herr Duffberg i går kväll ringde upp till er i telefon och bad er komma och dyrka upp farstudörren till hans kontor. Han skulle ha förlagt sin nyckelknippa och kunde inte komma ut därför att dörren var låst även med den vanliga nyckeln.

Här gjorde kommissarien en paus.

— Bara detta läter ju mycket osannolikt, fortsatte han. Har man patentlås, bryr man sig nog inte om att låsa det vanliga låset. Herr Duffberg förnekar också bestämt såväl detta som att han telefonerat efter er.

Agaton Duffberg nickade. Ja, sade han. Jag var ju inte inne på mitt kontor på hela kvällen. Två goda vänner kom och hämtade mig kl. sex. Och då läste jag i deras närvaro in pängarna i kassaskåpet sedan jag märkt hundralapparna med bläkrita och skrivit upp deras nummer. Först nära midnatt gjorde jag med mina två vänner en titt in på kontoret — jag har lite maderia där, tillade han urskuldande. Och då upptäckte jag genast inbrottet och stölden.

— Gott. Ni har således vittnen, som styrka era uppgifter, sade kommissarien. Men det har däremot inte ni! fortsatte han, vänd mot Damm. Jag återgår till era lögner. Ni säger er ha dyrkat upp låset till kontoret, och gått in, men när ni fann såväl kontoret som butiken tomma, gick ni er väg igen och stängde dörren efter er med patentlåset.

— Det är sannt! utbrast lässmeden. Vart enda ord är sannt! Jag gick min väg genast, för jag förstod att herr Duffberg på något sätt fått tag i sin nyckel efter han fluppit ut.

— Hur vill ni då förklara, att man under herr Duffbergs kassaskåp, som ni säger er inte ha varit i närheten av, hittat en liten dyrk, som bevisligen tillhört er, att kassaskåpet faktiskt blivit öppnat, och alla pängarna stulna? Hur vill ni slutligen förklara, att vi för en stund sedan här i detta ert rum hittade en av de stulna sedlarna med herr Duffbergs namnteckning med bläkrita i kanten?

— Jag kan inte förklara någonting. Jag vet bara att jag varken dyrkat upp hans kassaskåp eller tagit ett öre. Jag har bara gjort vad jag per telefon blivit anmodad om, dyrkat upp en farstudörr. Det är ju mitt yrke. På det kan jag väl inte bli fälld för något brott.

— Ett farligt yrke, sade kommissarien. Ett yrke som mycket lätt kan missbrukas. Det är inte ni det första exemplet på. Frestelsen kan bli för stark. Se så, tätta nu ert hjärt och tala om allt!

— Jag har inte tagit ett öre. Och jag har inte varit i närheten av kassaskåpet, bedyrade Damm. Men vad hjälper det vad jag säger? Ingen tror på mig.

— Nej, sade Sanderson bestämt. Och det är då inte så underligt.

— Om jag hade stulit herr Duffbergs femhundra kronor, så skulle man väl ha funnit mer än en hundralapp hos mig, eller hur?

— Såvida ni inte redan hunnit göra er av med resten eller lämnat pängarna till en medbrottsling, sade kommissarien. Det kommer nog så småningom i dagen. Få vi bara tag i den där flickan, som så behändigt smög sig härifrån i morse, så kanske vi också få veta vart pengarna tagit vägen.

— Flickan? sade herr Duffberg förvånad. Vem är hon?

— Jag vet bara att hon heter Helga, sade kommissarie. Det har varit omöjligt att klämma ur Damm någonting om henne. Sannolikt är hon medbrottsling.

— Nej, nej! bedyrade smeden. Hon har inte det minsta med det här att göra. Blanda inte in henne.

— Det är oundvikligt, försäkrade kommissarien. Bara det att hon var här i morse gör att hon ådrar sig misstankar. Och så hade hon gråtit. Det hade varit ett uppträde mellan er, eller hur?

— Blanda inte in henne! bönföll Damm omigen. Hon är den hederligaste flicka som finnes, det kan för resten herr Duffberg intyga.

Denna direkta vädjan från den anhållne tycktes göra Duffberg smätt generad.

— Är det Helga Bert ni menar, sade han, så anser jag henne höjd över varje misstanke. Jag instämmer med Damm att hon bör lämnas utanför det här. Hon är mycket aktningsvärd ung dam och av god familj.

— Jaså, sade kommissarien förvånad. Det förefaller mig i så fall litet egendomligt att hon anträffades här i dag på morgonen.

— Vi äro förlovade, stammade smeden, och hade tänkt gifta oss till våren.

— Hm. Ett egendomligt sätt av en fästmö att vända sin fästman ryggen, när hon hör så grava beskyllningar riktas mot honom, som detektiverna gjorde i morse, sade kommissarien. Hon gjorde bättre i att stanna kvar och svara på våra frågor. — Varför var hon förgråten i morse?

— Det hör inte hit, svarade Damm trotsigt.

— Vet ni vart hon gått?

— Nej.

Hade kommissarien inte varit så helt och hållet upptagen av Damm, skulle han ha lagt märke till vilken förändring herr Duffberg undergick i detsamma den försvunna flickan kom på tal. Ett oroligt ansikte och då han hörde att hon på morgonen varit hemma hos Damm, knöt han hotfullt händerna.

Kommissarien Sanderson fortsatte emellertid, outtröttlig som alltid, förhöret. Men då det visade sig omöjligt att tvinga Damm och bekänna lät han till slut föra honom till polisstationen.

Agaton Duffberg tycktes, ju längre dagen led, bli allt mera nervös. Flera gånger ringde han upp kommissarien och frågade, om han ännu inte fått tag i fröken Bert. Hellre än att hon skulle bli misstänkt och trakasserad, ville han ta tillbaka sin angivelse. Hon är en präktig flicka, sade han som förklaring på sitt intresse, arbetsam och duktig. Jag kände hennes far och mor — hon har varit föräldralös i flera år — och jag vill gärna hjälpa henne. Synd att hon lätit snärja sig av den där lymmeln Damm. Men kommer han väl inom lås och bom, glömmer hon honom snart.

Först sent på kvällen lyckades detektiverna spåra upp Helga Bert. Hon förnekade emellertid all kännedom om inbrottet och bedyrade att Damm var oskyldig. Då hon på morgonen hörde detektivernas beskyllning mot sin fästman, blev hon så förskräckt, att hon besinningslöst sprang sin väg. Något annat kunde hon icke tala om.

Då man undersökt henne fann man emellertid till allmän överraskning tre hopskrynklade hundrakronesedlar och några tior och femmor instoppade innanför blusen. Hundra kronesedlarna voro märkta med bläkrita på samma sätt som den, som hittats hos Damm.

På alla frågor svarade flickan bara med en störtskur av tårar, som detektiverna fingo tolka hur de ville. Kommissarien var för sin del övertygad om att dessa tårar betydde ett erkännande. Men för att få full klarhet i saken ringde Sanderson upp herr Duffberg och bad honom komma till detektivstationen och ta med sig nummerförteckningen på de stulna sedlarna.

— Den förteckningen har jag lämnat till advokaten Carring, sade Duffberg i telefon. Han hade hört talas om det fräcka inbrottet hos mig och kom till mig oombedd för att få del av detaljerna. Leo Carring måtte tycka att saken är intressant. Han skulle under dagens lopp göra ett försök att spåra upp de andra sedlarna.

Förargad över privatdetektivens inblandning måste kommissarien emellertid be denne komma dit med sedelförteckningen.

Leo Carring och Agaton Duffberg kommo ungefär samtidigt till Agnegatan. Jag har inte uppträdt någonting, sade privatdetektiven. Ni kan ta tillbaka ert papper. Och han lämnad det till Duffberg.

Kommissarien fann genast att numren på de sedlar man funnit hos flickan stämde med förteckningen. En sedel fattades, hon hade naturligtvis växlat den.

— Saken är nu klar, sade han. För in den anhållna.

När herr Duffberg fick se den i tårar badande flickan, blev han utom sig.

— Det är galenskap! skrek han. Fröken Bert kan inte ha något med stölden att göra. Ni misstar er.

— Men han blev snart övertygad. Sedlarna voro verkligen dem han själv föregående kväll märkt med sitt namn, och numren stämde med hans förteckning.

De sedlar fröken Bert innehaft voro otvivelaktigt de stulna, och sättet, på vilket hon förvarat dem, bevisade tillräckligt tydligt att hon var medbrottsling.

När herr Duffberg fick klart för sig detta och att fröken Bert skulle komma att häktas, undergick han en hastig förändring.

— Jag återkallar angivelsen! flämtade han. Jag tar tillbaka allt-ihop!

— Det är omöjligt, sade kommissarien. Ett inbrott.....

— Men om jag säger att ingenting stulits? Om jag bedyrar att de där sedlarna inte äro mina, så skall väl ingen döma henne?

— Nej, sade Leo Carring kort, men ni blir i stället fast för falsk angivelse.

Duffberg ryckte till.

— Jag? stammade han, skulle jag?

— Ja, antingen måste saken ha sin gång, och inbrottstjuven och hans medbrottsling få sitt straff, eller ock får ni själv sitta emellan, sade Johnson. De sista är emellertid otänkbart. Vi ha ju bevis både på Damm och fästmöns brottslighet.

— Det får inte hända henne något ont! skrek herr Duffberg, som nu blivit alldeles vild. Förr gör jag vad som hälst.

— Erkänn då att er angivelse var falsk, sade Leo Carring.

Agaton Duffberg tryggade och såg på privatdetektiven med förskrämd blick.

— Erkänn detta, upprepade Leo Carring. Så skall jag hjälpa er.

— Hjälpa mig — mig.

— Ja, genom att bevisa att ingenting stulits ur ert kassaskåp.

Skräckslagen stirrade mannen på privatdetektiven och drog sig bakåt tills han stötte mot väggen.

— Ni — kan — bevisa.....?

— Ja. Jag roade mig med en liten husvisitation hos er, sedan ni i dag gått ut. Och de sedlar polisen återfunnit hos fröken Bert hittade jag i er skrivbordslåda. Jag tog dem i vittnens närvaro, märk dem, och bad fröken Bert förvara dem så, att hon skulle bli misstänkt. Jag ville nämligen se ert beteende, när polisen skulle anhålla henne, för vars skull ni på detta gemena sätt velat göra er av med en gynnad rival.

Efter mycket besvär lyckades man få Duffberg att bekänna allt. Han hade arrangerat hela inbrottet, på förhand gömt en av sedlarna hos Damm och samtidigt tagit en av dennes dyrkar, som han lade under kassaskåpet. Från Operakällaren hade han på kvällen ringt upp lässmeden och sagt att han var innestängd.

Leo Carring hade genogskådat motivet till detta skurkstreck och genom att göra fröken Bert till ögonskenlig medbrottsling träffat skurken i hans sårbaraste punkt.

Det må tilläggas att, då flickan på morgonen gav sig i väg från Damm och detektiverna, var det för att lägga saken i den berömde privatdetektivens hand. Och för honom berättade hon också att Agaton Duffberg under mer än ett år förföljt henne med kärleksförklaringar och att han hatade hennes fästman.

Kåseri och skämt.

Johnson och jag.

Johnson for inte ut till Starbuck den här veckan för att tröska. Snön låg nämligen kvar. Johnson sökte jobb i stan i stället. En vacker dag blev han annonsagent för en fin tidning. Här skall tjänas "money" sa' Johnson. Och så gick han upp till en fin firma på Main street.

"Mitt namn är Johnson från Sverige" sa' Johnson. "får det lov att vara en annons i dag i världens finaste tidning?" Chefen för firman tycktes märkvärdigt nog inte känna till Johnson från Sverige, varför han presenterade sig medelst en bestämd handrörelse mot dörren. Johnson såg förvånad ut. Men han gick. Med bibehållen värdighet.

Man skall aldrig ge upp hade Johnsons pappa en gång sagt när han ville söka göra folk av sin arvtagare. Och Johnson hade tagit intryck av denna visdomsregel. Alltnog, Johnson fortsatte sin vandring bland stadens högre affärskretsar. Litet längre fram på gatan såg Johnson en skylt, "Försköningsinstitutet Afrodite." En idé! Ett försköningsinstitut borde naturligtvis kunna förskona hans tidnings annonsspalter. Och Johnson fattade mod. Steg uppför trapporna. Knackade på dörren. Diskret. Med bibehållen självaktning. En ung fager nymf öppnade för honom.

"Förlåt mitt namn är Johnson från Sverige får det lov att vara....."

"Var så god och stig in" sade den oemotståndliga.

"Tackar" sa Johnson, "men mitt namn är....."

"Ja visst, men sitt ned".....

"Tackar men mitt....."

"Ja visst ja, ett ögonblick" sa' den oemotståndliga, och så satt Johnson och filosoferade i en bekväm stol, en sam och övergiven. Trodde han.

Men länge skulle emellertid ej hans filosofi över problemet: "Är kvinnan mannens överman" vara, ty snart fann han en snattrande hop med bedårande unga Evadöttrar runt sig, ivriga att få betjäna den fine Johnson från Sverige. Manicure? Pedicure? Ansiktsbehandling? Massage? Champonering?" voro de frågor som det bedårande gardet ställde till Johnson från Sverige. Inför all denna kvinnliga fägring kunde Johnsons goda föresatser naturligtvis ej hålla sträck. Han är ju så lättledd den lille Johnson. Och så sade han ja och amen till allt och alla.

När Johnson lämnade försköningsinstitutet blev han en levande annons för firman Afrodite. Han hade också lärt sig något av amerikansk businesskonst. Men det hade varit dyrt.

Det kostade $17.

Johnson kom hem i kväll till mig, ledsen och uträkad på livet. "Jag är världens olyckligaste människa" sade Johnson, "jag blev en annons i stället för att jag skulle göra en." Jojo det är svårt att vara annonsman i "Amerikat." Johnson är ett levande bevis på detta. Det värsta var att han hade glömt att gå in till Pit Nilson och köpa fläskkorven till julen. Men han hade inga pengar kvar. Det är synd om Johnson.

Fru Johnson.

Säsong- och annat nytt.

Förfelad julreklam. — En vink till oljebolagen. — Standardiserad charleston - för familjärt bruk. —Hundliv i Europa. — Sällskapsspråk.

"Fäärska skaaämttidningar" utropa tidningspojkarna på tågen i Sverige, och därmed åstadkomma de en språklig mystifikation.

Ty det som är f ä r s k t kan väl ej gärna vara — skämt, skulle jag tro.

Sällan torde känslan av säsongtid vara mera framträdande, än då det närmar sig julen. Ännu återstå några veckor till dopparedagen, men ingenting hindrar de kommersiella utövarna att långt i förväg slå på basuruman för sina varor. Allting — från vykort och barnskramlor till pälskappor, snobbnäsdukar samt leksakslokomotiv — finnas att köpa till landets billigaste priser förstås.

Bland annat utbasunerar en firma ett större parti cigarrer, särdeles på grund av deras exceptionella längd. Rökpinnarna ifråga sägas vara ända upp till en fot långa.

Småsaker, Ers Majestät. Jag har en gång rökt en cigarr, som räckte hela vägen från Winnipeg till Portage la Prairie samt en annan från Calgary till Banff!

* * *

Under 67 långa år lär den röde hanen hava härjat i en Pennsylvania gruva konsumerande approximativt 14,000,000 ton kol.

En g r u v lig, ja kol-ossal eldsolycka.

* * *

Arbetena i Albertas oljefält pågå alltjämt med oförminskad kraft. Men allt som oftast har man otur under drillningarna, i det att verktygen springa sönder förorsakande obehagliga driftsuppehåll.

Kanske det vore fördelaktigare oljebolagen engagerade någon liten förtjusande operasångerska att — drilla. Åtminstone vore detta livsförljvande för de övriga drillarna. — —

Men skämt åsido. Oljefälten i Alberta representera tvivelsutan ofantliga värden, och överraskningar om nya fynd kunna när som helst väntas. Man får säga som söndagsfiskaren, vilken tillfrågad om han erhållit någon större fångst, stillsamt genmälte: "Ne-ej, men jag är a l d r i g säker." — Ett noggrant och fortlöpande studium av den successiva utvecklingen inom Alberas oljevärld är att rekommendera.

* * *

Såsom lämpligt surrogat för eljest brukade straffmedel i skolorna sägas en elev hava hotats med att, om han ej förhöll sig i skick och ordning, nödgas lära sig namnen på samtliga Frankrikes premiärministrar allteden 1922. Denna hotelse är ju nästan hjärtlös men utgör en radikal aktion från lärarnas sida. — Än värre vore väl, om eleven ifråga skulle varit tvungen inpränta namnen på de växtigare statsmännen i Grekland, särskilt som bland dessa förekomma personer kallande sig dylika skönklingande bokstavssammansättningar som Michalakapoulos och Papaustatiouä eller, o tasa, ifall den stackars ynglingen till uppgift förelagts att haspla ur sig benämningarna på alla de statsdepartement, för vilka vännen Benito är mäktig chef och generalpamp.

* * *

Som man behagade erinra sig, framkastade jag nyligen svårare "anklagelser" mot de moderna så kallade "danserna". Detta tycks svårt hava berört, vederbörande dansintresserade på högre ort, enär de skyndsammast trätt i auktion — nej förlåt: aktion.

Till min ambulerande redaktion har nämligen just ingått telegrafiskt meddelande av verkligt revolutionerande art. Man har enligt uisägo helt enkelt sett sig föranlåten hastigt företaga reformer ifråga om charlestondansen för åstadkomande av en mera kulturmänniskovarig sammansattning, användbar för familjärt bruk. Denna dans, som erhållit den ämbara benämningen "standardiserad charleston" utmärker sig för obefintlighet av de, för den äldre charleston-dansen karaktäristiska sparkningarna, samt är företrädesvis bestående av rytmiska rörelser av tår, hälar och knän. Detta nyare slag av "Carlson"-dansen utlovas brukbar även för de allra mest konservativa dansutövare; förmodas ock bliva införd i bättre familjer.

Den standardiserade Charleston-dansen avvaktas med spänt intresse samt kommer säkerligen att tilldraga sig allmän uppmärksamhet — även i bättre familjer.

* * *

Redaktören för den kommunistiska tidningen "Rotefahn" (observera h-et) i Berlin har blivit ställd till laga ansvar för att han behagat jämföra president von Hindenburg med en "hund". — Om presidenten vore en hund, kunde han väl skälla igen.

Dylika drastiska tillmälen tyckas för övrigt bliva allmera vanliga. En svensk landsfiskal har till exempel kallat en person för "d-a fähund" och försvarar sig nu mot de grava beskyllningarna för ärekränkning genom påstående, att det i sällskapskretsar är vanligt titulera varandra på det sättet. — Högst kuriöst! Är sådant herrar svenska landsfiskalers sällskapsspråk?

* * *

Under en järnvägsresa inträffade mig nyligen en egendomlig händelse.

I allsköns ro och ostörd frid satt jag på tåget, blickande ut genom det öppna kupéfönstret. Plötsligt blev emellertid av okänd anledning mina luftnerver irriterade, resulterande i hastiga, upprepande nysningar.

Hattcho — — Hastich — — Ha-atcho, ljöd det i stadigt stigande tempo.

Då jag efter en stund slutat, reste sig långsamt en person, som befanns vara av rysk börd. Han gick fram till mig samt började på det mest kordiala sätt komplimentera mig för mitt sköna och absolut perfekta uttal av — det ryska språket.

Ha-a-atcho!

Skulle hädanefter någon vilja ha lektioner i det välljudande ryska språket, går det-ah att hänvända sig till

Y. W—n.

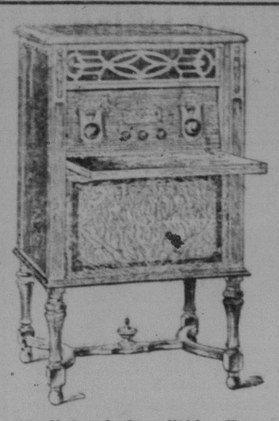

Vilken som helst som kan dra upp en klocka är luftens mästare. Detta är den sensationella radiofulländning Erla erbjuder genom den nya Monodic-mottagaren.

Här äro nyheter för hela familjen, modern, brodern, och till och med den lilla system erhålla nya erfarenheter.....nya stationer som förr icke nåtts. Den ena nya stationen efter den andra kan inkopplas med en tydlighet som om den vore belägen i närheten. Val av stationer kan nu göras med precision.

Och var äro skriken och tjuten? — BORTA — fullständigt och för alltid. En revolutionerande princip är ansvarig för denna senaste utveckling.

5 och 6 lampor, varierande i pris från $49.00 till $405.00. Kom, se och hör den nya Erla innan Ni köper. Alla våra uppsättningar säljas med ett pengarna-tillbaka-garanti. Skriv till

L. J. Haug

FOUNTAIN & HENRY AVE.
WINNIPEG, MAN.
Distributör för västra Canada.

FARLIG UPPMUNTRAN.

Lars-Anders gumma är sjuk och doktorn är hämtad. När han undersökt henne och givit sina order kör Lars-Anders åter hem doktorn. När de kommit till doktorns bostad säger Lars-Anders:

— Hur mycket blir jag skyldig.

Doktorn (vänligt): — Eftersom Lars-Anders inte har så gott om det och det inte var så stort besvär för mig så säger vi väl att det inte kostar någonting den här gången.

Men eftersom Lars-Anders ser fundersam ut frågar doktorn om han inte är nöjd.

Lars-Anders (kliar sig betänksamt i nacken): — Nä, si, det är nog så att jag bra gärna skulle vilja ha litet för skjutsen!

OMÖJLIG!

— Herrn, nu är den där springpojken här med räkningen igen.

— Säg att jag.... dog för en timma sen.

— — —

— Herrn, han säger, att han skulle vilja tala ett par ord med liket.

En ljusare värld. "Jag led ständigt av förstoppning," skriver fru Elsbeth Machacek i Brittion, Mich. "Jag hade blivit mycket nervös och min hälsa var undergrävd. Sedan jag började använda Dr. Peters Kuriko har allt blivit annorlunda och jag ser världen i ett klarare ljus." Detta välkända örtmedel är ej ett laxativ, men det utdriver de giftiga ämnena ur systemet och befordrar matsmältningen. Vi känna ej till någon bättre medicin för denna vanliga åkomma. Efterfråga den ej på apoteken. Speciella agenter tillhandhålla den direkt från laboratoriet av Dr. Peter Fahrney & Sons Co.

Levereras tullfritt i Canada.

(Adv.)

Här är ett nytt sätt att inbespara doktorsräkningar.

Om ni icke känner er riktigt bra, skall det förvåna er hur snabbt denna medicin skänker lindring. Tusentals använda denna nya behandling och finna att den gör underverk. Det är behagligt att ta in och ger snabba resultat.

Om ni känner er trött, klen, nervös och totalt utsliten, icke kan sova om nätterna och är tröttare när ni stiger upp på morgonen än när ni gick till villa, försök detta nya medel Nuga-Tone. För indigestion, dålig aptit, förstoppning, huvudvärk, dålig sinnesstämning, brist på energi, trötta nerver och muskler, skänker sund, uppfriskande sömn och stimulerar levern, njurarne och magen så att dessa organ komma att fungera normalt.

Gå till närmaste apotek och köp en flaska av Nuga-Tone. Tag det enligt bruksanvisningen några dagar, och om ni icke känner er bättre återlämna återstoden av paketet åt apotekaren och återfå edra pengar. Nuga-Tone säljes alltid med en garanti att pengarna återbetalas, om ni icke blir fullt belåten med resultaten. Varför? Emedan fabrikanterna veta vad verkan det kommer att ha i sådana fall, varför de uppfordra alla återförsäljare att återbetala edra pengar, då ni icke är belåten.

Rekommenderas, garanteras och säljes av alla apotekare och återförsäljare.

SKANDINAVISK KAFE & RESTAURANT

Första klassens mat.—Moderata priser. Gott kaffe, gott wienerbröd etc.

CAFE NORRLAND
309 LOGAN AVE.
N. PETERSON, Ägare.

SKINN

Alla sorters önskas och genom att sända skinn till oss är Ni försäkrad om att erhålla

högsta marknadspriset.

Skriv till oss för prislista.

HUDAR etc.

Vi äro den största handlanden i västern och med vår stora omsättning erhålla vi de bästa förbindelserna. Vi kunna därför betala Eder de bästa priser för hudar, hästhår, ull, fårpäls m. m.

American Hide & Fur Co. Ltd.
Winnipeg, Man.

ADVOKATER.

PATENTER

Trade Marks—Copyrights

Fetherstonhaugh & Co.

Den gamla etablerade firman
35—37 C.P.R. Building,
Hörnet av Portage & Main St.
WINNIPEG

Vi kunna på det bästa rekommendera denna gamla och välkända firma. Skriv efter upplysningar

SKANDINAVER.

Vid behov av bistånd uti affärer med "gamla landet", arvsutredningar, bankaffärer m. m. hänvänd Eder till oss som hava mångårig erfarenhet uti sådana. Billiga arvoden, snabb expedition och hederligt bemötande i alla uppdrag som givas oss.

Förfrågningar besvaras mot porto.

SVENSKA LAG-BYRÅN,
208 N. Wells St., Room 513,
Chicago, Ill., U. S. A.

Telefonera 24 163

MAC LEAN & MAC LEAN

Brev besvaras på svenska eller engelska.
Advokater & juridiska ombud,
305 McArthur Building,
Winnipeg. Man.

Privat tel. 35 736; Kontor 24 963

Skandinavisk Advokat
W. J. LINDAL, B.A., L.L.B.
Jurist, Solicitör, etc.
Lärare Manitoba Law School.
Great West Permanent Bldg.

O. C. Boness, B.A.
Jurist & Solicitör
Skandinavisk advokat
106 Adams Bldg.
EDMONTON, ALTA.

W. FINKEL

Expert urmakare och juvelerare

242 Logan Ave., Winnipeg.

25 års erfarenhet. Allt arbete garanterat. Speciell uppmärksamhet för gamla lands klockor. Order från landsarten ges prompt uppmärksamhet.

GÖR ETT FÖRSÖK!

Betala prenumerationen idag.

HOTEL OCH RESTAURANTER.

BELL HOTEL

Hör. Main och Henry, 1 kvarter söder om C. P. R. Station.

Från $1.50 till $3.50 per dygn. Detta hotell har nyligen försetts med nya möbler och undergått en grundlig restauration. Kalt och varmt vatten i alla rum, av vilka 40 äro försedda med bad. Trevlig matsal, endast vit betjäning. Speciella priser för veckor och månader.

D. A. McGILLIS, eier. Telefon 28 975

The Viking Hotel

785 Main Str. Winnipeg. Tel. 57 685

Bästa Skandinaviska Hotell för den resande publiken. 1sta klass rum. Ånguppvärmning. Varmt och kallt vatten. Vänligt bemötande. Pris 75c och en $1.00 per dag.

CHAS. GUSTAFSON, Ägare.

RICHMOND HOTEL

686 Main Street, Winnipeg
mitt emot C. P. R:s station.
Rum från $1.00 pr. dag. Speciella priser för vecka och månad. Varmt och kallt vatten. Restaurant i hotellet.
Telefon: 25 624 — C. S. CASE, Innehavare

NORDEN CAFE

392 Logan Ave.
Nyrenoverad restaurant.
Ständigt förstklassig mat. Kom in och döm själv.
R. HENDRICKSON — B. AXELL
Innehavare.

RUM

När Ni kommer till Winnipeg så uppsök Mrs. Hammarbeck, 264 Laura St. (nära Logan Ave.) ett block väster om Ellen St. för trevliga rum.

CONNAUGHT HOTEL

Nyligen renoverat
Rum per dag eller vecka, 75c och högre.
Skandinaviska språken talas.
Th. Bjarnason — Tel. 25 675
219 Market St. — Winnipeg.

CAFE SVEA

Skand. Kafé och Restaurant,
254 Logan Ave.
serverar god mat, gott kaffe med wienerbröd till moderata priser. Gör oss ett besök och övertygen Eder.
Mrs. E. Nyberg & Miss Valborg Ek.